Inkijkexemplaar
fragmenten

Rode handen

Daniëlle Pasma

Writing Warriors ©

Langzaam brengt zijn bewustzijn hem weer terug in zijn lijf, als een boot die zachtjes aanmeert aan de oever. Met een lichte schok botst het schip van zijn onderbewuste op het vaste land van zijn fysieke lichaam. De echo's van het gegil klinken nog na in zijn oren en maken langzaam plaats voor het voorzichtige begin van vogelgezang. Hij rekt zich uit en geniet van het gevoel het bloed en de kracht terug te voelen stromen in zijn armen en benen. Opgelucht schudt hij de herinneringen van de dromen uit zijn hoofd. Weer een nacht overleefd. Hij strekt zijn armen boven zijn hoofd en voelt zijn brede schouders, de ruimte in zijn borstkas en de vrijheid in zijn lijf zoals alleen een man die kan voelen.

Vandaag zal ze haar leven doordrenken met liefde en licht, of tenminste ietwat bevochtigen. Amber ademt diep in zoals de zachte stem op de cd instrueert. In... en uit... De etherische muziek kabbelt als de branding om haar heen en probeert haar over te halen zich steeds dieper en dieper te laten wegzakken. Ze onderdrukt een lichte irritatie, recht vastbesloten haar rug; wervel op wervel, kin licht naar beneden, kruin naar het Universum, en volgt de zalvende stem die haar uitnodigt zich vol vertrouwen in de diepe afgrond van haar onbewuste te storten. Ze kan het heus wel, ze weet het zeker. Vastberaden negeert ze de pijn in haar linkerbeen en het feit dat ze haar rechterbeen helemaal niet meer voelt, en ademt enthousiast naar haar buik.

Een zweverige synthesizerklank voegt zich bij de branding. Ze zucht. Haar rechtersok kriebelt. Toch nog gevoel daar. Ze moet eens nieuwe kopen op de markt. Die man daar verkoopt tenminste sokken met minimaal tachtig procent katoen, die draagt Jos ook graag. Dat ademt lekker. Eigenlijk zou ze ze het liefst van biologisch katoen hebben, maar ze weet niet zeker of hij die heeft. Toch maar eens vragen. Stond naast de sokkenman niet die kraam met olijven? Misschien wel lekker om daar zaterdag wat van mee te nemen.

Shit. Focus. Naar haar buik. In... en uit... Ze moet even verzitten, hoor. Zo houdt ze het nooit vol. De golven spoelen af en aan. Het is wel rustgevend. Ze speurt haar lichaam af. Wordt ze al lichter? Ergens...? Vreemd trouwens, lichter worden en tegelijkertijd steeds dieper wegzakken. Kennelijk hebben de wetten van de zwaartekracht niets te zeggen over het bewustzijn. Ze grinnikt. Wat zou haar natuurkundeleraar van vroeger daarover te zeggen hebben? Kom op. Dit moet haar toch lukken. In... en uit... in... en uit...

Heeft ze nou de afgelopen seconden nog gedachten gehad? Nee, toch? Ha, dat gaat goed. Zie je wel dat ze het kan. Dit is eigenlijk best fijn. Dat cd'tje werkt toch wel. Als Livine dit iedere dag doet, moet het haar toch ook af en toe lukken. Ongelooflijk, iedere dag. Naast haar werk, de was en de boodschappen. Daar zou zij nooit de zelfdiscipline voor kunnen opbrengen. Livine is daar natuurlijk ook al veel verder in dan zij. Wel prettig trouwens dat die kerel nu zijn mond houdt. Dieper en dieper. In... en uit...

Haar lijf voelt raar... of eigenlijk voelt ze het juist niet zo goed meer... alsof ze er niet meer in zit. Alsof ze ernaast staat en er vanaf een afstandje naar kijkt. Vreemd... Hoort dit wel? Ze doet het vast niet goed. Dat heeft zij weer. Waarom kunnen de dingen bij haar nou nooit eens meteen goed gaan?

Het vreemde gevoel wordt sterker. Het lijkt wel of ze groeit. Ze wordt groter en groter. Hier heeft ze Livine nooit over gehoord. Net Alice in Wonderland die van het groeikoekje gegeten heeft. Ze dijt uit als zo'n enorme opblaaspop die je kunt huren om in je voortuin te zetten als je echtgenoot vijftig wordt. Groter en groter. Het voelt heel onwerkelijk, alsof ze haar lichaam niet meer kent. Dit is eng. Wat gebeurt er? Ze voelt haar hart als een razende tekeergaan. Het groeien gaat maar door en ze kan niets doen om het te stoppen. Groter en groter...

Uit een onpeilbare diepte, waarvan ze het bestaan niet kent, komt een golf van kracht omhoog. De muziek van de cd is overal om haar heen en lijkt de kracht te voeden. Langzaam stijgt het op, onstuitbaar en onverbiddelijk, als een definitief onafwendbare tsunami. Haar ademhaling verdiept zich alsof ze meer zuurstof nodig heeft voor haar steeds groter wordende lijf. Ze kijkt vanaf een afstand naar zichzelf, niet bij machte iets te doen.

Vanuit haar bekken kruipt een zinderende hitte op. Pure lust en geilheid vermengen zich met de enorme kracht die steeds verder aanzwelt. Een duisternis gevuld met gevoelens die geen begrenzing kennen, oncontroleerbaar, onbeheersbaar. Groter en groter. De hele wereld ligt aan haar voeten. Gevoelens van macht, moordlust en perversiteit pulseren door haar heen en worden met iedere hartslag sterker.

Als een monster uit een diep donker water steekt de stinkende angst zijn kop op. Een levend wezen met slijmerig druipende tanden dat haar de afgrond in zal sleuren. De duistere, gruwelijke diepte van de onderwereld. Ze voelt zijn klauwen al in haar vel haken en weet met zekerheid dat als ze nu geen weerstand biedt, ze voor altijd verloren is.

Met een uiterste krachtsinspanning dwingt Amber zichzelf haar vingers te bewegen. Ze *moet* hier uit. De grijpklauwen missen op een haar. Ze voelt de nagels langs haar vel schrapen. Paniekerig en gedesoriënteerd spert ze haar ogen open. Ze moet flink knipperen om weer scherp te kunnen zien. Hijgend en met de rillingen over haar hele lijf kijkt ze om zich heen in haar doodgewone kamer. De Ikea-bank, de salontafel, het cd-rekje, alles ziet er saai, solide en geruststellend uit.

Het kippenvel staat op haar hele lijf. De verlichte tonen van de cd stromen zachtjes verder alsof er niets gebeurd is. Ze wrijft hard in haar ogen en probeert op te staan. Ze kreunt als haar lichaam protesteert en haar slapende benen haar weigeren te dragen. Vloekend kruipt ze naar de cd-speler en kan nog net bij het uitknopje. Oorverdovend stil...

Hijgend masseert ze haar benen om het bloed weer te laten stromen en vraagt ze zich verdwaasd af wat er gebeurd is. Gadverdamme, dit was niet normaal. Dit wil ze nooit meer. Ze zou toch in een heerlijk warm bad vol diepe vrede terechtkomen? Dat had het cd'tje beloofd. Ze pakt het hoesje en kijkt wantrouwend naar de afbeelding van een prachtige, totaal zen zijnde vrouw, half ondergedompeld in een spiegelgladde zee. *Deep Meditation II*, staat er op de cover. Ze snuift. Livine kan haar nog meer vertellen. Rust en vrede, echt niet. Dit gaat ze nooit meer doen. Zuchtend en kreunend staat ze op, haar benen voelen als rubber. Ze haalt de cd uit de speler en smijt hem samen met het hoesje in de vuilnisbak.

Het is hoog tijd dat ze weer eens een taverne aandoen. Voor Kev maakt het niet zoveel uit, die kan weken achtereen in het bos slapen, reizend van plek naar plek. Hij is tenslotte een zigeuner. Tas vindt het leven buiten en het slapen op de grond ook heerlijk. Hij heeft alleen soms meer mensen om zich heen nodig. Vrouwen. Als hij te lang geen vrouw heeft gehad wordt hij chagrijnig, niet te genieten, ontzettend gespannen en uiterst irritant. Tas heeft vrouwen nodig als eten en drinken. Ze zijn zijn overleving. Hij moet zich regelmatig ontladen, anders wordt hij gek.

Hij houdt van vrouwenlijven, de vormen, de geur, de zachtheid. Hij houdt ervan om in ze te zijn, zich omhuld te voelen door hun warme lichamen. Hij wil ze steeds verder opwinden, tot op het randje van hun verstand en dik over de rand van het fatsoen. Hij heeft het nodig ze over hun grenzen te brengen zodat hij de zijne kan ervaren. Pure lust. En in die lust zoekt hij zichzelf. Door zich te verliezen in genot hoopt hij zichzelf weer terug te vinden. En haar...

Natuurlijk zijn er vrouwen die meer willen. Tas is groot, gespierd, wild en gevaarlijk. Veel vrouwen denken hem wel te kunnen temmen, hem te kunnen vangen in hun netten. Hij zet ze een moment in het zinderende, verblindende licht van zijn aandacht. Zodra Kev en hij het dorp of de stad weer uitrijden, is hij ze echter onmiddellijk vergeten.

Het uiterlijk van de vrouwen doet er voor hem niet zoveel toe. Eigenlijk ziet hij schoonheid in alle vrouwen. Karakter vindt hij wel belangrijk. Hij houdt niet van zoete, zachte meegaandheid. Hij houdt van pit, vrouwen die weerwerk bieden. De uitdaging om ze voor hem te winnen windt hem op. Als hij zijn zinnen echt op een vrouw heeft gezet eindigt ze altijd in zijn bed. Of hij in het hare, of in een stal, in het weiland, tegen een muur...

Tas' ogen vernauwen zich als ze het dorp inrijden. Veel mensen blijven staan om naar hen te kijken. Twee

ruige mannen op grote paarden. Tas berijdt Róka, zijn roodbruine vosmerrie met haar lange manen. Hij draagt een bruine leren broek en laarzen. Het is warm, dus heeft hij alleen een mouwloos leren vest aan. Verschillende littekens bedekken zijn blote armen. Om zijn linkerbovenarm en om zijn beide polsen draagt hij bewerkte leren armbanden. Zijn koperkleurige haar, met vlechtjes en veren, valt tot op zijn schouders. Zijn baard en snor zijn kortgesneden en hebben dezelfde kleur. Felle groene ogen zien alles dat er om hen heen gebeurt. Een spottende grijns ligt om zijn lippen en een gevaarlijke blik schijnt in zijn ogen.

Kev rijdt op Stray, een enorme zwarte hengst. Stray is een oorlogspaard en immens sterk. Dat moet ook wel, want hij draagt een bijna twee meter grote, zwaar gespierde reus. Kev heeft een zwarte leren broek en laarzen aan. Wat voor weer het ook is, hij draagt altijd zijn lange leren vest met bontkraag, waaroverheen een enorme bos lang zwart haar hangt. Het is zo dik als de manen van zijn paard. Een dikke zwarte baard en snor bedekken het grootste deel van zijn gezicht. De nachtzwarte ogen flitsen onder zijn zware wenkbrauwen. Kev kijkt nors voor zich uit, maar er is niets dat hem ontgaat.

Beide mannen zijn zwaar bewapend. Ze dragen allebei een boog en pijlenkoker op hun rug. Aan hun ene zij hangen hun zelf gesmede bastaardzwaarden, grote anderhalfhanders. Aan hun andere zij hun dolken en Kev draagt daar ook nog een enorme knots, zijn favoriete wapen.

Deze keer is de taverne niet eens zo slecht. Het bier is nauwelijks zuur en het eten heeft hen goed gesmaakt. Kev en Tas zitten aan een tafel in de hoek van de rokerige gelagkamer. Tas spiedt de ruimte af en laat zijn oog vallen op een pittige brunette. Ze loopt af en aan met pullen bier en weet de aandacht van de mannen met een grap of een tik op hun vingers te beperken tot schunnige opmerkingen. Ze houdt haar kin hoog en heeft een felle blik in haar ogen.

Ze intrigeert hem. Hij ziet haar praten met de waard en door diens trotse en beschermende blik begrijpt hij dat ze zijn dochter moet zijn. Ze komt niet in hun hoek van de gelagkamer, daar loopt een andere meid. Hij kan haar van een afstandje observeren. Kev is aan de praat geraakt met een man aan hun tafel. Tas staat op en trekt zich terug in een donkere hoek waar hij goed zicht op haar heeft.

Ze is sterk. Dat moet wel als ze de hele dag tientallen volle bierpullen door de taverne draagt.
Ze is slank, maar niet mager. Haar borsten zijn vol en puilen uit het strakke lijfje. Tas zucht goedkeurend. Haar lange bruine haar danst in krullen op haar rug en werkt zich steeds weer uit het lint waarmee ze het heeft vastgebonden. Haar ogen winden hem op. Er brandt een vuur in dat hem doet denken aan zijn eigen ontvlambaarheid. Ze weet wat ze niet en vooral ook wat ze wel wil. En hij wil haar.

Terwijl hij met zijn rug tegen de muur leunt, richt hij zijn ogen strak op haar. Hij staat bijna helemaal in het donker, maar hij weet dat ze het zal merken. Ze is gevoelig. Ze begint onrustig te worden. Mooi. Af en toe staakt ze haar werk, haalt een hand door haar haar en kijkt zoekend om zich heen. Een paar keer kijkt ze zijn kant op, ze voelt hem maar ze ziet hem nog niet. Geduld...

Hij stelt zich voor wat hij allemaal met haar zal doen, waar hij haar zal strelen, hoe hij zijn handen in dat haar zal verweven, hoe hij haar zal binnenglijden.

Daar is het, de eerste blik. Ze heeft hem ontdekt. Verward kijkt ze hem aan. Hij kijkt terug. De klant waarmee ze bezig is trekt haar aandacht, maar als ze met hem klaar is, kijkt ze weer vluchtig in zijn richting. Langzaam neemt hij een slok van zijn bier, haar met zijn ogen geen moment loslatend. Hij ziet dat ze fouten gaat maken. Nog even...

Ze haalt weer geërgerd een hand door haar haar. Dan komt ze recht op hem af. Hij blijft haar aankijken. Ze loopt tot vlak voor hem en vraagt hem brutaal of hij iets nodig heeft. Hij zegt niets. Met een kwaad gezicht vraagt ze het hem nog een keer. Hij kijkt haar diep in de ogen.

Als een mot op een vlam komt ze steeds dichterbij, niet in staat iets tegen de aantrekkingskracht te doen. Ze gaat sneller ademen en een adertje klopt heftig in haar hals. Hij verroert zich nog steeds niet. Zij begint te hijgen. Ze staat nu vlak voor hem en, dat moet hij haar nageven, durft hem in de ogen te blijven kijken. Hij geniet van haar moed, haar felheid en zijn macht. Terwijl hij zijn blik geen moment afwendt, buigt hij zich

heel langzaam naar haar toe. Hij voelt haar adem in zijn hals, gejaagd als een wild dier. Het windt hem mateloos op.

Halverwege houdt hij in en wacht. De spanning is om te snijden, de hitte tussen hen wordt steeds intenser. Dan wendt ze haar ogen af en geeft zich gewonnen. Ze komt steeds dichterbij en heft haar mond naar hem op. Beheersing, beheersing. Niet te snel, juist nu niet te snel.

Heel zacht raken haar lippen de zijne. Zijn ogen laten haar los. Hij doet ze dicht en concentreert zich op het gevoel. Haar lichaam straalt een immense hitte uit die niet onderdoet voor de zijne.
Bijna laat hij zich gaan, hij kan zich nog net weerhouden. Ze komt steeds dichterbij. Haar tepels raken zijn vest. Ze drukt haar lippen steviger op zijn mond, zoekend naar meer, vragend, eisend. Hij wacht. Ze drukt haar mond op de zijne en vlijt haar lichaam in de volle lengte tegen dat van hem. Ze duwt haar heupen tegen zijn onderlijf. Met een tevreden geluidje opent ze haar mond.

Dan slaat hij toe. In een vloeiende beweging brengt hij zijn tong diep naar binnen. Hij voelt haar hartstocht opvlammen. Ze zakt door haar benen en hij slaat zijn armen om haar heen. Hij drukt haar hard tegen zich aan en neemt bezit van haar lichaam en geest. Ze kreunt en hangt slap in zijn armen. Diep en heet dringt hij naar binnen, alsof hij haar ziel wil opslurpen.

Plotseling laat hij haar los. Volledig verward probeert ze zichzelf weer terug te pakken. Ze houdt zich met twee handen op zijn borst staande, wat hem meer doet dan hij haar laat merken.

'Waar?' vraagt hij met een hese stem in haar oor.

Met gesloten ogen leunt ze hijgend tegen hem aan. Ineens lijkt ze zich te realiseren waar ze is. Haar blik is omfloerst door lust. Ze schraapt haar keel en duwt zich af tegen zijn borst, om wankel op haar eigen benen weer haar evenwicht te vinden.

'Kom naar boven... twee trappen... de zolderkamer. Geef me even de tijd.'

Onzeker kijkt ze op. Ze slaakt een bibberige zucht, trekt haar kleren recht en strijkt haar haar naar achteren.

Dan recht ze haar schouders en zet een glimlach op terwijl ze naar de toog loopt. Hij ziet dat ze even met haar vader praat, vervolgens een razendsnelle blik op hem werpt en de trap oploopt. Tas wacht even, drinkt rustig zijn kroes leeg en loopt naar de tafel waar Kev zit. Hij legt een hand op zijn schouder en Kev kijkt op. De vragende blik verandert als hij Tas' schuine grijns en de schittering in zijn ogen ziet en hij knikt berustend. Kev zucht en Tas loopt naar de trap.

'Dus je voelt hem nu niet meer?' Livine kijkt haar vriendin vragend aan.

'Nee, hoe ik ook graaf, hij is weg.' Amber hoort de vertwijfeling in haar eigen stem. Ze zucht. Wat wil ze nou? Ze wordt gek van zichzelf.

'Het voelt raar, alsof ik niet compleet ben en gek genoeg geeft het helemaal geen rust. Hij was de afgelopen weken zo aanwezig en nu voel ik hem niet meer, dat is raar.'

'Ik voel Kev nog wel, ergens op de achtergrond. Hij is heel stil, afwachtend bijna... Misschien is het maar goed. Je leeft wel nu, hè. En nu ben je een vrouw, nu ben je Amber. Om heel eerlijk te zijn heb ik me wel zorgen om je gemaakt.' Livine kijkt haar verontschuldigend aan. 'Weet je, je leek je vrouw-zijn helemaal te ontkennen. Je dook helemaal in hem en laten we wel zijn Amber, hij is dood.'

Ze voelt een steek van pijn door haar hart gaan, onmiddellijk gevolgd door een gevoel van verzet. Livine gaat door.

'Je bent zo'n prachtige vrouw, waarom zou je dat ontkennen? Dat is niet de bedoeling volgens mij. Tas was natuurlijk uitdagend. Hij was gevaarlijk, magnetisch. Je werd helemaal in hem getrokken. Hij was zo intens, hij kon ook niet half aanwezig zijn. En dan had je dus een probleem gehad, want je bent nu wel Amber en je leidt Ambers leven. Je was bezig jezelf kwijt te raken. Het leek bijna wel alsof je verliefd op

hem was.'

'Pfff,' snuift Amber. 'Verliefd op mezelf dus...'

Ze weet dat Livine gelijk heeft. Tas was bedwelmend. Zijn energie was verslavend en gevaarlijk. Het voelde zo lekker als ze in zijn persoonlijkheid was en daar moet ze nu van afkicken. Zijn tijd is geweest, ze moet focussen op haar leven nu, daar heeft ze voor gekozen, daar moet ze het mee doen. Er is geen ruimte voor meneer Tamás. Het is beter zo.

Een golf van verzet geeft haar kippenvel over haar hele lichaam. Een energiestoot beneemt haar de adem. Ze voelt hem met geweld opkomen. Haar ogen vernauwen zich en haar ademhaling wordt snel en snuivend. Haar stem klinkt laag en hees.

'Nee.'

Livine kijkt haar gealarmeerd aan.

'Wat nee?'

'Niemand ontneemt mij nog bestaansrecht.' De felgroene ogen boren zich in die van Livine. Onwillekeurig schuift ze iets achteruit. Ze slikt.

'Tas?'

Hij blijft haar strak aankijken. Al zijn spieren zijn gespannen. Livine ziet de knokkels van zijn vuisten wit worden. Ze slikt nog eens.

'Dat doet ook niemand Tas, maar je moet toegeven dat het een andere tijd is. Je bent nu in een ander leven, je hebt er zelf voor gekozen vrouw te zijn... Waar ben je bang voor?'

'Bang?' Hij lijkt even van zijn stuk gebracht. Dan kijkt hij haar dreigend aan. 'Ben jij bang?'

Livine slaat haar armen om zich heen. 'Ja, ik ben bang. Voor jou nu, omdat ik niet kan voorspellen wat je gaat doen. En ook voor wat je met Amber doet.'
Livine huivert. 'Ik ben bang haar kwijt te raken, Tas. Ik heb haar nodig. Neem haar niet over, alsjeblieft? Laat haar niet weggaan.'

Livine staart Tas aan. Ambers ogen zijn groener dan anders en haar uitstraling is onmiskenbaar mannelijk.

'Waar ben jij bang voor, Tas?' vraagt ze hem nogmaals.

Hij slaakt een diepe zucht en verbergt zijn gezicht in zijn handen. Ze hoort hem bijna niet, als hij fluistert: 'Ik ben bang om te verdwijnen...'

Heel voorzichtig raakt ze zijn been aan. Ze schrikt van de harde spieren.

'Je verdwijnt niet, Tas. Je zult altijd ergens zijn. Laat je opnemen in haar, laat je omhelzen en koesteren door het vrouwelijke. Alleen dan zul je voor eeuwig bestaan. Jouw tijd is voorbij, je lijf is lang geleden gestorven. Dat zul je moeten loslaten, dat komt niet meer terug.'

Langzaam kijkt hij op. Diepe lijnen tekenen zijn gezicht, zijn ogen vol wanhoop.

'Het moet. Ik moet terug, ik moet er zijn. Ik heb geprobeerd los te laten, maar ik kan het niet. Ik moet iets doen. Ana...'

'Ze is dood, Tas.' Livines stem is nu ook niet meer dan een gefluister.

Tranen wellen op in de groene ogen.

'Ik weet het... maar er is meer. Ik voel haar. Zij leidt mij ergens heen... en ik mag niet verdwijnen.'

De tranen stromen over zijn wangen. Woest veegt hij ze weg. Smekend kijkt hij haar aan. Livines hart knijpt samen. Voorzichtig trekt ze hem naar zich toe. Ze voelt de harde schouders, zo gespannen. Zijn pijn vermengt zich met die van haar. Zachtjes komt Kev in haar boven en neemt het van haar over.

'Het is goed, jongen. We overleven het wel.'

De schouders onder zijn arm beginnen zachtjes te schokken.

Kev wordt wakker door een rauw gegrom. Onmiddellijk zit hij overeind. Geschrokken kijkt Meggie hem aan. Hij kijkt gejaagd om zich heen, verwachtend een wolf te zien. Aan de overkant van het uitgedoofde vuur

ligt Tas bovenop Aileen. Zijn dolk drukt in haar keel. Hij houdt haar bij de haren vast en trekt haar hoofd achterover. Instinctief weet Kev dat hij heel voorzichtig moet zijn. Hij houdt zijn adem in en staat zachtjes op. Hij sluipt naar Tas. Aileens ogen zijn groot van angst. Ze maakt geen geluid en siddert over haar hele lichaam. Minuscule druppeltjes bloed wellen op uit de huid van haar hals. Tas ademt zwaar, hijgt als een wild dier. De blik in zijn ogen is verwilderd en bijna onmenselijk. Zijn mond is verwrongen in een dierlijke grauw.

'Tas,' het klinkt heel zacht.

Tas springt overeind en grijpt Kev bij zijn keel. Kev heft zijn handen omhoog in een gebaar van overgave. Tas' ogen staan woest en waanzinnig. Er is geen enkele herkenning in zichtbaar. Tas knijpt zijn keel dicht en Kev krijgt het benauwd. Zijn kaakstoot slaat Tas achterover. Tas springt razendsnel terug en haalt uit met zijn dolk. Bloed stroomt uit een flinke snee in Kevs wang. Een golf van pijn en woede doet hem de controle verliezen en hij stormt op Tas af. Het gevecht is heftig. De vrouwen klampen zich stijf van angst aan elkaar vast. As en sintels vliegen in het rond. Uiteindelijk zit Kev bovenop Tas en slaat hem zo hard dat hij even het bewustzijn verliest.

Hijgend kijkt Kev op zijn vriend neer. Het bloed drupt uit de snee in zijn wang op Tas' gezicht. Langzaam komt Tas bij zijn positieven. Verdwaasd kijkt hij op naar Kev. Hij lijkt even niet te weten waar hij is en dan ziet Kev het besef dagen. Tas sluit zijn ogen en draait zijn hoofd weg. Kev laat hem los en staat op. Tas draait zich kreunend op zijn buik.

Kev loopt naar de vrouwen om ze te vertellen dat ze beter weg kunnen gaan. Aileen loopt om hem heen en knielt bij Tas neer. Ze legt haar hand op zijn hoofd. Heel langzaam draait hij zich naar haar om. Zijn gezicht is gehavend en bloed stroomt uit zijn neus en mond. De pijn in zijn ogen is diep en rauw.

'Ik zei je toch dat ik gevaarlijk was,' fluistert hij hees.

Ze buigt zich voorover en kust hem op zijn mond. Als ze met haar zus wegloopt, rolt Tas zich als een bal in elkaar en snikt zacht. Kev laat zich op de omgevallen boom zakken en staart stil voor zich uit. Hij kijkt niet op als hij na een tijdje de paardenhoeven weg hoort galopperen.

Uren later vindt Kev hem, zittend bij een bosvennetje. Bloed stroomt langs zijn linkerarm, de dolk ligt rood en werkeloos in zijn slappe hand. Kev gaat naast hem staan en staart naar de schrijvertjes die op het water dansen.

'Waarom laat je me niet gaan?'

Kev kan het hese gefluister nauwelijks verstaan. Na een tijdje zegt hij: 'Ik kan het niet.'

Het is lange tijd stil.

'Je zult je demonen ooit echt onder ogen moeten komen, jongen.'

Tas blijft voor zich uit staren. Hij knikt.

'Kev?'

'Ja.'

'Als ik mezelf verlies, echt verlies... Laat je me dan gaan?'

'Dan beloof ik je, dan doe ik het zelf.' Kevs stem is niet meer dan een gefluister.

Tas knikt en zucht diep. Dan staat hij op en duikt het vennetje in.

De regen striemt in haar gezicht. Het is stil op het strand, niemand is zo gek om met dit rotweer langs de zee te gaan lopen. Ze zwoegt tegen de wind in. Het telefoongesprek ligt als een steen op haar maag. Hoe ze ook wriemelt en zichzelf probeert af te leiden, ze ontkomt er niet aan.

Oké dan, kom maar op. Sta het maar toe. De gedachte schrijnt zijn weg naar binnen. Haar vader denkt dat ze gek aan het worden is. Ze moet moeite doen het niet meteen weer weg te drukken. Niet alleen haar vader... Het is nog erger. Jos denkt het ook, waarschijnlijk een aantal ouders op het schoolplein, Koen natuurlijk en

– het doet pijn om het in haar gedachten toe te laten – zelfs Livine maakt zich zorgen. Alleen Barbara – dank God voor Barbara – gelooft nog in haar. En Tijl. Ze wordt helemaal warm als ze aan hem denkt. Tijl kan wat ze zo graag van iedereen om haar heen zou willen. Tijl accepteert haar in alles wat ze is, onvoorwaardelijk.

En wat denk je zelf, Amber? De vraag sijpelt naar binnen. Ze schopt tegen een stuk wrakhout. Een siddering trekt door haar hele lijf. Is ze gek aan het worden? Ze kan zich niet concentreren op haar werk, maakt zich onsterfelijk belachelijk naar andere mensen, versiert vrouwen, is agressief, zegt haar zoon een jongen op zijn neus te slaan, weet niet meer wie of wat ze is, is continu geil en heeft diepe gevoelens van moordlust en perversiteit. En onder alles loopt een constante stroom adrenaline die haar alle kanten op laat stuiteren en haar laat reageren als een krijger. En dan heeft ze ook nog eens een zwaard gekocht...

De brul komt vanuit haar tenen omhoog. Ze blijft staan, balt haar vuisten tegen de wolken en schreeuwt, krijst en gilt tegen de zee. De wind beukt tegen haar lichaam, het zoute water spat in haar gezicht en haar stem raakt verloren in het bulderen van de branding. Ze laat zich in het zand zakken en slaat haar armen om zich heen. Ze voelt niet hoe ze langzaam doorweekt raakt van het zeewater dat zich steeds verder onder haar verspreidt. De gedachte beheerst haar hele waarneming: ik raak het kwijt...

Ze legt haar voorhoofd op haar knieën, omknelt zichzelf en laat haar tranen vermengen met het grote water.